

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Biserica noastră la o cotitură a istoriei

De **Tr. Scorobet**
Consilier arhiepiscopesc

Măine în 16 Aprilie a. c., la Dumineca Tomii, se deschide în Sibiu a douăzecea sesiune anuală a Adunării Eparhiale din Arhiepiscopia ortodoxă română a Ardealului desrobii.

Această sesiune e întocmită să fie un eveniment bisericesc de primul rang prin evocarea trecutului și prin conturarea perspectivelor de viitor.

Rapoartele Consiliului arhiepiscopesc către adunarea eparhială sunt oglinda realizărilor din anul de gestiune bisericească 1938/39 și cuprind următoarele capitole principale, în:

a) **raportul secțiilor unite:**
1. Noul regim de stat și Biserica;
2. Pomenic național: Oct. Goga, Regina Maria, Patriarhul Miron și morții Arhiepiscopiei;

3. Sibiu în două decenii;
4. Adunarea dela Alba-Iulia.
b) **raportul secției bisericești:**
1. Dela Centrul eparhial;
2. O moștenire națională: bisericile vechi;
3. Progrese realizate în Secuime;
4. Asociația «A. Șaguna» a clerului;
5. Academia teologică.

c) **raportul secției culturale:**
1. Serviciul social și Biserica;
2. Problema tineretului;
3. Presa bisericească;
4. Educația religioasă în școli;
5. Școlile confesionale.

Imprejurările extrem de grele ale crizei politice europene, cu spectrul sinistru al unui nou războiu monstru, gata să izbucnească, cu toată febrila activitate diplomatică mondială care încearcă să împiedece deslănțuirea puhoiului, fac ca adunarea noastră eparhială să fie așteptată de toată suflarea românească cu o supremă încordare.

Pentru că poporul nostru simte prin instinctul său sănătos și e adânc convins că Biserica și Evanghelia Mântuitorului sunt călăuză vieții și dela ele așteaptă directivele spirituale sigure și neînșelătoare.

Credinciosul adevărat știe că nu e tot una să urmezi lui Hristos în psalmi de mulțămire și de laudă ori să-ți iai Crucea jertfei și a răstignirii. Mântuitorul Hristos a pus în vedere sfinților Săi învățării, în vremea pregătirii lor pentru apostolat că nu se vor face vrednici de El până ce nu vor fi gata să-și ia Crucea și să-I urmeze Lui. Calea mântuirii e calea Crucii și fără Cruce creștinismul e o mistificare dezolantă. Izbăvirea vine prin suferință și numai acela se mântuiește care înfruntă suferința cu bucurie și cu eroică hotărâre.

La Paștile recente priviam trenurile militare într'un grup de țărani dintr'un sat și zicea unul: Să vie războiul să putem arăta că suntem vrednici să stăpânim țara aceasta!

Poporul nostru iubește pacea, dar nu se teme de război. Dar nu orice pace se potrivește cu demnitatea și aspirațiile lui.

Până să ajungem la rugul de foc al suferinței și să ne sfințim prin Cruce, este o lungă distanță de străbătut și această distanță e rezervată asprei discipline individuale și naționale, jertfirii de sine pentru neam și deaproapele și mai ales o atmosferă profundă și curată de rugăciune, de sinceră căință de păcatele egoismului, lăcomiei și trufiei, de împlinirea datorințelor și de smerenie fără prihană.

Ori tocmai acestea le-a avut în programul său Biserica dealungul celor două decenii, strigând neîncetat: Renaștere, Premenire sufletească, Intoarcere la Hristos și la izvoarele cele veșnice ale vieții individuale și colective!

Noi nu ne plângem că glasul Bisericii a răsunat în pustiu, dar totuși au răsunat și alte glasuri, cari nu veniau de sus ci din tumulturi răgușite și amăgitoare.

Biserica noastră în Arhiepiscopie a întreprins în aceste două decenii o operă uriașă de refacere a vieții spirituale și naționale. Cu un curaj admirabil a experimentat căi și metode nouă de lucrare duhovnicească, culturală și socială. A reînviat adevăruri din vistierile ei consacrate și ideile nouă, desprinse din sbuciumul zilelor noastre le-a adăugat patrimoniului sacru, asimilându-le prin puterea firii sale conservative.

Biserica nu este menită să se petrefice în forme vechi, din care suflul vieții a ieșit, nici să se aventureze în extravaganțe de sentimentalism religios, după capriciile efemere ale celor lipsiți de rădăcini. Înfipte în dogmele sacre ale ortodoxiei și ale doctrinelor ei adevărate.

În această perioadă de tranziție s'a dovedit că poporul nostru nu este reacționar și e capabil de o progresivă viață religioasă.

Rămâne să consolidăm terenul experimentat și să începem o viață constructivă religioasă de aici înainte, pe temelii vechi și nesdruncinate ale ortodoxiei.

Arhiepiscopul rus Wedensky făcând diagnoza tragediei sufletului rusesc, scria următoarele:

„Fastul extraordinar al slujbelor noastre religioase a avut consecințe — defavorabile. Biserica noastră a stăruit să dea poporului pompă exterioară în loc de virtute lăuntrică, manifestări fascinante în loc să caute desăvârșire spirituală. A urmărit pompă, mărime și putere, dar a neglijat sufletul. Revoluția rusească a dovedit că era de subred sufletul în valurile tumultului apocaliptic.”

Și mai departe spune îndureratul observator:

„Statura spirituală a poporului rus s'a închiruit. Fără cultivarea sentimentului viu și fără pătrunderea scopului real al credinței și al rostului slujirii, încreagă viața lui spirituală s'a redus la un misticism mecanic. De aceea țărănul rus nu s'a putut descurca din inconsistențele și contradicțiile, în care revoluția l-a imbrâncit. Pentru întrelăsările slujitorilor Bisericii, Dumnezeu i-a trimis mărătirajul, care o va purifica și reda adevăratei sale misiuni.”

Enigma rusească a făcut să se cutremure întreagă creștinătatea de azi.

Să veghiem, și din încercările altora să învățăm a cultiva cu zor și pricepere ogorul sufletesc al poporului nostru și a prețui bunurile noastre spirituale. Biserica și toate așezămintele ei, în vreme de pace și de adversități, prin întărirea unității sufletești, și printr-o muncă constructivă de fiecare zi.

rilor și ale mărilor, tot așa preotul nu poate să-și mențină viu și intact tezaurul theoforic al sufletului său, în afară de apa spirituală a rugăciunii. Acul magnetic al busolei vieții lui are un singur pol spre care trebuie să bată continuu: Dumnezeu. Rugăciunea îl duce la Dumnezeu, ea este convorbirea intimă cu Dumnezeu, colloquiul familiar cu Dumnezeu. A nu practica și a nu iubi rugăciunea, este a priva sufletul de esențialele lui tonifiante spirituale de cari el are atâta lipsă pentru a putea trăi.

Sf. Grigorie Palama, acest mare dascăl al rugăciunii în Ortodoxie, afirmă cu hotărâre, că cel mai puternic mijloc de purificare lăuntrică, și totodată cea mai vie expresie a iubirii noastre de Dumnezeu, este a fi găsită în rugăciune, unită, negreșit, cu tot restul activității noastre interioare și în general cu întreaga noastră viață. În concepția acestui sfânt rugăciunea are chiar mai superioară valoare pentru viața spirituală, decât însăși practica unor virtuți particulare. Recunoscând că uniunea cu Dumnezeu este atinsă fie prin comuniune în virtute, fie prin comuniune în rugăciune, Sf. Grigorie Palama dă mai mare importanță rugăciunii, accentuând că numai prin puterea ei, creatura poate să fie în mod real unită cu Creatorul. El zice: «Rugăciunea oferă această uniune, ea fiind legătura dintre creatura rațională și Dumnezeu», (περι προσευχης, Migne, 150, 1117, B.).

Preotul trebuie să se roage mult, «să se roage neîncetat», pentru a se putea păstra curat, pur și neîntinat, având permanent în minte marea și supranaturala lui chemare de a naște, prin lucrarea Duhului Sfânt, în Taina Sf. Euharistii, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a-L purta pe brațe întocmai ca Preacurata Fecioară Maria, a-L jertfi pe Sf. Altar și a se împărtăși cu preasfântul Lui trup și cu preascumpul Lui sânge.

Fără îndeletnicirea habituală cu rugăciunea, oricât am fi de susținuți de harul special pe care l-am primit în Taina Hirotoniei, căderile noastre în păcate, uneori destul de grele, nu pot fi înlăturate, — suntem doar așa de slabi. Rănilor păcatului original, deși vindecate în Taina Botezului, totuși au lăsat urme cari ne fac nevrednici pentru toată viața. Fără tonifiantul rugăciunii, luat zilnic în cantități cât mai mari posibile, scăpăturile în fapte cari ne fac nevrednici de divinitatea preoției, sunt inevitabile. Iar din nevrednicia în care vom aluneca, se va naște curând desgustul de funcțiunile noastre sacerdotale; și cum inima omenească nu poate trăi în vid complet, inima noastră de va fi goală de Dumnezeu, se poate ușor prevedea de ce fel de iubire păcătoasă se va umplea. Înstreinați de Dumnezeu, noi nu mai suntem preoții și păstori demni ai lui Hristos Mântuitorul nostru, ci năimiții despre cari

Preotul și rugăciunea

Noțiunea de «preot» include în sine în mod necesar noțiunea «rugăciune». A zice preot, fără a zice în același timp și rugăciune, sau a și imagina cineva un preot care să nu fie îndătinat cu practica continuă a rugăciunii, este a-l desbrăca pe acesta de însăși esența funcțiunii lui. Preotul prin chiar poziția lui de mijlocitor între om și Dumnezeu, se situează în mod nemijlocit în sfera de permanent contact cu cerul, contact care prin nimic altceva nu poate fi menținut decât prin rugăciune. Preotul, este preot numai în măsura în care se roagă. Preotul care nu se roagă, încetează de a fi adevărat preot.

Omul, în genere, este om în toată plenitudinea definiției lui, numai atâta timp cât ține contact cu cerul, cât stă în uniune tainică cu Dumnezeu

prin rugăciune. Ruptă legătura cu cerul și cu Dumnezeu, omul pierde rând pe rând toate atributele umanității lui, rămânând o biată făptură foarte puțin, sau chiar deloc deosebită de celelalte făpturi ale pământului.

Însușirile fundamentale ale preotului sunt acestea trei: *hristoforia*, *pnevmatoforia* și *theoforia*. Să poarte adevărat în lăuntrul ființei lui pe Hristos, pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu. Aceasta este viața lui spirituală, aceasta este podoaba preoției lui, aceasta este coroana sacerdoțiului lui. Pentru a-și putea însă conserva curată și neîntinată viața lui lăuntrică, rugăciunea i se oferă ca mijloc unic și infalibil, ca apă vie a Duhului Sfânt, în care păstrarea ei este cu certitudine divină asigurată. Precum peștele nu poate trăi în afară de apele rău-

El vorbește în Evanghelie cu atâta desconsiderație.

Apostolatul preotului, pentru a fi fecund și abundent, trebuie să poarte nemijlocit pecetea duhovnicească a rugăciunii. Munca la rugăciune, rugăciunea și munca au să se înfățișeze sub chipul unui singur ipostas, acela al rugăciunii, ambele fiind într-o permanentă concomitență, alternativă între ele neexistând. *Preotul trebuie să fie imaginea vie a Martei, dar să se adreseze desăvârșit cu Maria. Să fie adică harnic și muncitor ca Maria și contemplativ ca Martea. Având această înfățișare, preotul dând altora din ale sale, primește deasemenea neîncetat din ale lui Dumnezeu.*

Heinrich Seuse, marele mistic german al secolului al 14-lea, care se pare că a întrecut pe maestrul său Eckart în gingașie și profunzime spirituală, grăia așa de frumos în minunata sa «Cărtică a Veșnicei înțelepciunii»: «Fericit este omul căruia Tu Doamne, îi porți de grijă cu atâta dragoste, încât nu-l lași să se odihnească până ce nu-și găsește numai în Tine odihna lui». Rugatu-ne-am noi vreodată în felul acesta lui Dumnezeu, cerându-l sfânta nelișiște a neconținutei căutări a odihnei în El și numai în El? Dorit-am alinările ostenelelor trăirii în El, prin El și pentru El? Străduindu-ne-am să facem pe Hristos începutul, mijlocul și sfârșitul ansamblului nostru întreg de viață? Să năzuim dară a transforma pe Mântuitorul, prin permanenta comuniune cu El în rugăciune, în «calea, adevărul și viața» noastră.

Mirfield-Anglia, Aprilie 1939.

Pr. D. Veștemean

Solidarizare. Un grup de meseriași muncitori, agricultori și intelectuali din Cluj, aderenți la secția maghiară a Frontului Renașterii naționale, a adresat dlui prim-ministru Armand Călinescu o entuziastă scrisoare, în care declară că se solidarizează deplin cu poporul român întru apărarea neamului și integrității țării față de orice agresiune din afară.

* FOIȘOARA *

Creștinismul față de problemele actuale ale claselor sociale din orașele noastre

(Urmare din Nr. trecut și sfârșit)

În orașele românești adevărată problemă are un aspect și mai dureros. Meșteșugarii și comercianții români, cari din cauza vremilor trecute, atât de vitrege față de neamul nostru, n'au putut ajunge să-și consolideze situația, să prindă rădăcină puternică în bransa meseriei lor, au fost și sunt și astăzi zi de zi striviți și imbrânțiți cu și mai multă uzură și imbrânțire de marea capitalism și de marea industrie modernă. Clasa mijlocie românească din orașele noastre este înfrântă și pusă în stare de robie de cele mai multeori de-un capital și de o industrie complet străină de credință, de interesele și de idealul neamului românesc. Și această tragedie se trăiește și acum în România mare, pentru că conducerea statului, care a fost liberalistă și democrată, nu a luat măsuri ca să împiedice sugrumarea claselor românești de către capitalismul strein și acaparator.

Dar capitalismul și marea industrie n'a isbit numai în clasa mijlocie. Fabricile de tot felul, înălțate pe la periferiile orașelor, au mobilizat din satele apropiate și îndepărtate brațe muncitoare pentru nevoile lor. Zeci și sute de mii de oameni sunt angajați la o muncă grea în tot cuprinsul fabricilor din țară. Și acești muncitori umili, cari lucrează — de cele mai multeori — pentru îmbogățirea patronilor

Probleme-Recensii-Comentarii

Conferințe preoțești. — La reședința protopopiatului *Odorhei*, sub conducerea p. protopop *Seb. Rusan*, s'a ținut conferința de primăvară a preoților din tract, în 23 și 24 Martie 1939.

În 23 l. c. se face în noua biserică sfânta slujbă a „Chemării Duhului Sfânt”, după care, în localul școalei primare, p. protopop printr-o cuvântare înălțătoare deschide ședința, evocând memoria M. Sale Reginei Maria, a marelui luptător naționalist O. Göga și a I. P. Sf. Patriarh Miron.

Urmează darea de seamă despre activitatea despărțământului în anul 1938

Pr. *Ilarie Căpâlnian* din Racoșul de sus dă citire raportului despre activitatea pastorală a cercurilor religioase. Se constată cu bucurie, că preoții tractului au muncit fiecare, din toate puterile, pentru promovarea sfintei noastre ortodoxii, în această parte de țară.

După amiază, la slujba vecerniei, a predica preotul *Haritan Leșianu* din Biborșeni.

Se face mărturisirea preoților, a credincioșilor din parohie, și a tuturor elevilor și a elevelor dela școalele primare și secundare din loc.

Seara, la denii, participă mulți credincioși, în frunte cu dl. colonel I. Pleșoianu, prefectul județului.

Vorbește p. *Seb. Rusan*, făcând apel la toți bunii oameni, să facă zid de apărare în jurul tronului, în jurul M. Sale Regelui Carol al II-lea, care veghează cu înțelepciune și energie la bunul mers al treburilor publice.

În ziua a doua, după sfânta slujbă, predica preotul *Vasile Pașca* din Murgeni. Se face comunicarea celor mărturisitori cu o zi înainte. La ora 12 a. m. preoții trec în localul școalei primare, unde salută bucurie pe dl. colonel I. Pleșoianu, prefectul județului, și pe dl. Steriopol, dir. liceului și comandantul „Legiunii de străjieri”. Dl. colonel arată dragostea ce simte pentru adevărații apostoli ai neamului și ai sfintei noastre biserici, și aduce calde mulțămiri I. P. S. Sale Mitropolitului *Nicolae* pentru grija ce o poartă acestei regiuni,

trimițând preoți aleși și dornici de muncă stăruitoare și românească. La urmă părintele protopop dă binevoitoare sfaturi pastorale. Ședința se ridică la ora 1 p. m. — Pr. V. P.

— Conferința preoțească s'a ținut la 23 Martie a. c. în Săliște. După săvârșirea sfintei liturghii înainte sfințite s'a făcut sfeștanie și masă, la care au funcționat 12 preoți în frunte cu p. protopop *Dr. D. Borcea*. La finea acestor ceremonii am înghințat cu toții, până ce protopopul a rostit o frumoasă rugăciune făcută pentru pace, apoi preotul *Iacob Steflea* a ținut vorbirea ocazională, în legătură cu lumea învrăjbită de astăzi.

După acestea preoțimea s'a spovedit având de duhovnici pe veteranii preoți I. Iosof și Al. Vlad.

Din biserică preoțimea a trecut în sala direcțiunii școlare din Săliște, unde s'a ținut conferința.

Șeful tractului în vorbirea de deschidere, amintind de moartea patriarhului Miron, a descris activitatea lui rodnică dezvoltată în decursul vieții sale. Preoțimea a ținut un moment de tăcere, exprimând apoi „Dumnezeu să-l ierte”.

Meditațiunea despre taina pocăinței, în lipsa celui însărcinat cu aceasta, a ținut-o președintele.

Preotul *Ioan Răceu* a citit meditațiunea despre taina Euharistiei, bine dezvoltată. La discuțiune s'a făcut amintire despre deosebirea între cuminecătura ortodocșilor și catolicilor, ceea ce e precisat în cartea Epicleza Euharistică de P. S. Sa Episcopul *Dr. N. Popoviciu*, la care s'a provocat președintele. — Pr. A. V.

— În 28 Martie 1939 s'a ținut în parohia Șercaia conferința pastorală de primăvară, a preoților din despărțământul *Oltul*. De dimineață cucernicii preoți s'au speședit, de către cei doi duhovnici tractuali, după meditația pătrunzătoare a părintelui *Ilariu Cocan*. Sfânta liturghie e slujită în sobor. Părintele

Alexandru Florea rostește predica înainte de cuminecătură, adânc impresionând sufletele ascultătorilor. În cancelaria protopopească pentru ședință, păstrăm un minut de tăcere în amintirea regretaților dispăruți din sânul neamului și-al Bisericii. P. *Gh. Ivascu*, administratorul protopopesc, evocă personalitatea I. P. S. Patriarh, pomenește pe protopopul *Valeriu Jindele* și preotul *Ioan Capătă*, decedați în restimpul din urmă. Se recomandă nou venit în protopopiat, p. *Ioan Dadu*, de curând introdus în parohia Șercaia. Părintele *Remus Mircea*, citește tema „Despre post și însemnătatea lui pentru viața noastră sufletească și trupească”, lucrare cu largă documentare și bine primită. Secretarul despărțământului, p. *Ioachim Călin*, citește „Darea de seamă despre activitatea așezămintelor culturale parohiale, a cercurilor religioase și în genere despre activitatea publică a membrilor din despărțământ, pe anul 1938. Se poartă apoi largă discuție asupra activității viitoare a despărțământului, frații preoți dând prețioase sugestii pentru îmbogățirea felului de a lucra: se discută și noua acțiune pentru combaterea sectelor și readucerea în sânul Bisericii a răfăciților, P. Călin expune planul de lucru în această acțiune.

După ce se fac cunoscute ordinele date de autoritățile superioare, ședința se închide. — Pr. I. C.

Preoțimea ortodoxă română din protopopiatul *Oituz*, în frunte cu Prea Cucernicul protopop *Pr. Ioan Rafiroiu*, și-a ținut conferința de primăvară, împreună cu adunarea și consiliul protopopesc, în parohia misionară de curând înființată, *Boroșneul Mare* (Treiscaune), în ziua de Miercuri 29 Martie 1939.

Meditația de pregătire, înainte de mărturisire, a ținut-o Pr. locului *I. Teodorescu*. A urmat oficierea, de către un sobor de preoți, a Sfintei Liturghii înainte sfințită, în capela ortodoxă din loc, la care au participat preoții, membrii adunării protopopești și autoritățile comunale. Predica, înainte de împărțășire, a fost rostită de Pr. *Romul Ioan Cioara-Mărtineni*.

streini, sunt în majoritatea cazurilor fii ai neamului nostru. Starea religioasă-morală, starea igienică și chiar starea sentimentelor naționale este, la acești muncitori, adeseori foarte scăzută și aceasta din cauza condițiilor economice în care sunt obligați să trăiască.

Muncitorii din orașe neavând nici un fel de independență economică, sunt constrânși să muncească și atunci când condițiile de muncă sunt cu totul nefavorabile pentru ei. Sunt constrânși să muncească continuu, pentru că ei numai prin muncă pot să-și mențină viața lor și a familiilor lor. Dar prin munca pe care ei o săvârșesc zi de zi în tot felul de întreprinderi, nu se stabilește nici un fel de legătură sufletească între patron și lucrători. Pentru patron nu contează persoana muncitorului, patronul nu vrea să știe nimic despre faptul că muncitorul nu câștigă adeseori nici atât cât este indispensabil pentru existența lui și a familiei sale, nu vrea să știe că muncitorul a rămas fără cămin, fără o locuință stabilă, fără proprietate, fără nici un contact cu natura și că lucrătorul și familia sa luptă cu tot felul de greutăți, pecând patronul și familia sa trăiesc în deplină îndestulare, în confort, în lux și de multeori chiar în huzur. Patronii protejați de legile politice și organizații în trusturi isvorâte din concepțiile liberalismului își impun totdeauna interesele lor față de cele ale muncitorilor. De aceea liberalismul a creat, sub masca libertății individuale, un sclavaj modern, un sclavaj mai cumplit decât cel vechi, a creat sclavajul clasei proletare din zilele noastre.

Exploatarea neumană a muncitorilor și lipsa oricărei considerațiuni față de jertfele lor a trezit în chip natural în sufletul

proletariatului o nemulțumire, care se transformă uneori în adevărate revolte. Nemulțumirea sufletească a lucrătorilor din orașe este un fapt general, o stare care stăpânește pe toți muncitorii din marile întreprinderi comerciale și industriale.

Dar precum doctrina liberalismului, care dă drept oamenilor și capitalului să exploateze truda celor săraci și nenorociți este o creație a veacului al 19-lea, tot astfel veacul trecut a dat naștere unei alte doctrine, cere exploatează tot atât de neuman tocmai starea de nemulțumire sufletească a muncitorilor. Această doctrină este socialismul și comunismul cu toate anexele lui de astăzi. Adeptii acestei doctrine predică mereu muncitorilor că din cauza capitalismului ei sunt ținuiți în cea mai neumană robie, că ei n'au alt drept decât acela de a munci pentru fericirea altora, că ei sunt victimele unei organizații sociale, care trebuie nimicită cu orice preț. Socialismul propovăduiește mereu necesitatea organizării politice a muncitorilor, pentru că prin luptă dărză să dărâme actuala organizare a statelor și a societății, iar pe ruinele acestor prăbușiri să se înalțe apoi biruitoare lumea socialistă. Socialismul susține despre sine că e singura doctrină care are în vedere drepturile clasei muncitorilor și că aceștia numai atunci vor fi prețuiți după adevărata lor valoare, când steagul cel roșu va flutura biruitor peste întreg pământul. Comunismul va face ca toți oamenii să muncească la fel și toți să se împărțăsească în măsură egală de bunurile cari isvorăsc din munca săvârșită de fiecare. Asemenea idei au fost totdeauna și sunt și astăzi cele mai potrivite, cele cari prind rădăcină mai puternică în sufletul muncitorilor atât de nemulțumiți de starea lor actuală. Deaceia muncitorii s'au

asociat alcătuind clasa proletariatului, d'aceia și astăzi majoritatea muncitorilor din toate țările și din toate orașele sunt înrolați în organizații socialiste-comuniste și luptă din toate puterile ca prin forță să câștige prețuirea propriei lor persoane și o mai bună răsplătire a muncii lor. Socialismul propovăduiește pretutindeni ura și lupta de clasă socialistă. Socialismul, fiind o doctrină materialistă, este dușmanul de moarte al oricărei doctrine spirituale, dușmanul religiilor și în special dușmanul creștinismului. De aceea comunismul de astăzi lucrează asiduă în toate țările din lume ca să detronizeze din inima muncitorilor și a tuturor adeptilor săi pe Dumnezeu și să pună în locul Lui pe șeful [socialist, iar în locul iubirii creștine pune frățietatea proletară, care este plină de ură față de celelalte clase sociale. Socialismul și comunismul încearcă să rezolve toate problemele sociale pe baze pur materialiste, neglijând cu totul valorile spirituale. De aceea cu drept cuvânt a putut spune P. Antoniewicz următoarele lucruri: „Socialismul hrănește poporul cu o nădejde fantastică, cu ceva ce nu se poate realiza niciodată, dar răpește omului nădejdea în viața cea veșnică, el hrănește lumea cu vorbe, dar îi răpește hrana supranaturală a sufletului. Socialismul a ridicat de pe umerii muncitorilor jugul cel ușor al lui Iisus Hristos și a pus jugul comunist care e mult mai greu de purtat. Voi muncitori suferiți în acest jug acum și mai mult, căci suferința voastră nu mai are nici o nădejde, voi plângeți acum dar fără nici o mângâiere, voi trăiți dar fără nici o iubire”. Experiența din țările unde socialismul a ajuns să fie puternic, sau atotputernic — ca d. ex. în Rusia — este cea mai puternică dovadă de felul cum el a amăgit, a

In sala de ședințe a primăriei au urmat desbaterile adunării și cons. protopopesc. P. C. S. pâr. I. Rafiroiu deschide ședința cu omagiale cuvinte aduse M. S. Regelui Carol al II-lea. Raportul oficial, despre activitatea protopopiatului „Oituz” în anul 1938, întocmit de pâr. protopop începe cu amintirile scumpulor noștri morți: Regina Maria, Octavian Goga, Mareșal Averescu, Patriarhul Miron.

Din citirea raportului se pot constata, în tractul nostru, [progrese îmbucurătoare materiale și morale: Clădiri de biserici, case culturale, parohiale, ajutoare din partea autorităților și a credincioșilor. Numărul concubinajelor și a sectarilor în continuă scădere. Numărul sufletelor în creștere. Catehizația în școale aduce din ce în ce roade mai bune. Tineretul este educat, prin străjerie și premilitarie, în spirit național și ortodox. Bibliotecile parohiale numără 5718 volume, în valoare de 177.172 Lei. Mulțumind bunului Dumnezeu pentru toate, P. C. Sa pâr. Protopop încheie raportul îndemnând pe preoți la muncă cu dragoste pentru sufletele ce ni-au fost încredințate.

Se prezintă adunării gestiunea pe 1938 și bugetul protopopiatului pe 1939 care după examinare se aprobă.

După masă, la ora 3, continuă conferința. S'au împărțit cărți pentru bibliotecile parohiale și se dă citirea rapoartelor de activitate pastorală a preoților în anul 1938. Se citesc rapoartele președinților cercurilor religioase și se discută mijloacele prin care s'ar putea activa și mai mult în cadrul acestor cercuri. Se fixează apoi subiectele pentru conferințele viitoare.

Urmează conferința Pr. Aurel Radu —Teliu despre: „Datoria preotului în mijlocul frământărilor actuale dinăuntru și dinafară a țării”.

Vorbitorul arată că: Preotul trebuie să fie mângăitorul și sfătuitoarea celor ce pleacă, și tatăl și sprijinitorul celor ce rămân, și tuturor să le inspire, prin Darul Duhului Sfânt, pace și liniște. Pentru aceasta se cere dela preot: Să alimenteze mereu în sine candela plină de lumină și căldură a Darului Duhului Sfânt, pe care l-a primit la hirotonie.

Pr. S. M. O.

Paștile la Sibiu

Marele praznic al Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos s'a desfășurat în orașul de reședință al mitropoliei Ardealului, și în anul acesta, în mijlocul unei mari mulțimi de credincioși, în frunte cu reprezentanții tuturor autorităților civile și militare ale Sibiului.

Atât în seara de Joi, la citirea celor 12 evanghelii, cât și Vineri la Prohodul Mântuitorului, deasemenea la Inviere, a slujit în fruntea soborului de preoți I. P. S. Sa mitropolitul nostru NICOLAE, rostind impresionante predici, la Inviere și la Sf. Liturghie din ziua întâi, ascultate cu multă evlavie de bunii noștri creștini.

Tălmăcirea măească a cuvintelor Mântuitorului: «Să nu se tulbure inima voastră, nici să se spăimânteze», a trezit și mai mult încrederea noastră în Cel de sus, aducându-ne putere și încurajare, în deosebi azi, la zile de îngrijorări, când chemați la datorie avem să ne apărăm pământul și viitorul nostru...

Un cor excelent, condus de pâr. prof. Gh. Șoima, a cântat ca totdeauna, frumos și înălțător. Sărbătoarea sărbătorilor se dovedește mereu prilej de reculegere și de renaștere sufletească.

† Generalul Alexandru Văitoianu. Marți d. a. în Săptămâna luminată, s'a făcut, la cimitirul Belu-militar din București, înmormântarea regretatului general Alexandru Văitoianu, fratele dlui Consilier regal general Artur Văitoianu. În capela cimitirului unde corpul defunctului fusese depus, s'a săvârșit serviciul religios de un sobor de preoți, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului. La trista ceremonie au fost prezenți membrii familiei, numeroși ofițeri și alte distinse persoane din capitală. O companie de onoare a grănicerilor și alta a vânătorilor au dat onorurile. Veșnică să fie amintirea celui trecut în lăcașurile dreptilor!

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

nșelat și exploatează pentru scopuri străine, chiar și de interesele clasei proletare și de interesele neamului respectiv, buna nădejde a muncitorilor oropsiți. Comunismul n'a ușurat cu nimic suferința, n'a mângăiat cu nimic durerea neamului omenesc. Ba din contră, sbuciumul popoarelor, ura claselor sociale, nefericirea societății și a indivizilor este mai mare, mai cumplită dela ivirea socialismului și a comunismului ateu.

Onor. auditoriu,

După cum am văzut din cele expuse până acuma, nici una din problemele cari preocupă clasele sociale din orașele de astăzi, nu are darul să armonizeze viața acestor clase sociale și să satisfacă suferințele și trupește, deopotrivă, individul și colectivitatea. Puterea întreagă de a fericii lumea și a desăvârși pe om o are în tot pământul și în toate veacurile o singură doctrină, și aceea este învățătura Mântuitorului Iisus Hristos, este creștinismul.

Fără creștinism nu poate fi cultură în senzul adevărat al cuvântului. „Cultura e o valoare abia atunci când înseamnă nu o totalitate de cunoștințe fără legătură cu nevoile noastre sufletești, ci când ea înseamnă o voință hotărâtă, o energie morală, un suflet ales care ne mistue ca o flacără luminând și încălzind”. Deci unde lipsește cultura inimii, acolo nu poate fi vorba de om cu adevărat cult, iar această cultură a inimii o dă numai creștinismul, numai religia lui Iisus Hristos. De aceea și spune Sf. Scriptură că „începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu”. Istoria culturii este dovadă că creștinismul a fost totdeauna și este și astăzi inițiatorul și susținătorul cel mai autentic al adevăratei culturi, dar creștinismul vine totdeauna în contradicție cu acea falsă cultură, care vrea să stâlcească și să desfigureze chipul

și asemănarea omului cu Dumnezeu, creatorul său. Deci orice orășan, care vrea să se adape din izvorul adevăratei culturi, trebuie neapărat să se adape în primul rând din creștinism, care este începutul și sfârșitul culturii.

Creștinismul a fost totdeauna și este și astăzi vatra de lumină și de căldură a tuturor claselor sociale. Învățătura lui Hristos nu asmuță pe oameni contra oamenilor, creștinismul este singura doctrină care sprijinește, în măsura dreptății divine, interesele tuturor claselor sociale din lume. Hristos s'a apropiat de cărturarii veacului său și a căutat din templul din Ierusalim să completeze cultura acestora cu stropi de înțelepciune dumnezeiască, stropi cari dau totdeauna aureolă, culturii omenești. Creștinismul face și astăzi același lucru și se apropie cu dragoste să dea strălucire sfântă culturii veacului nostru. Dar Hristos a iubit și iubește în aceeași măsură clasa mijlocie. Și cum n'ar iubi El această clasă socială? Se știe doar că El însuși a creșcut, și s'a hrănit cu pâinea câștigată de mâinile teslarului Iosif din Nazaret. Hristos a îndrăgît în chip special clasa mijlocie, din rândul căreia și-a ales cei mai mulți apostoli, și aceasta poate și pentru motivul că El însuși în anii copilăriei s'a jucat adeseori în atelierul de lucru al bătrânului Iosif. De aceea doctrina creștină pretinde ca statul să păsească hotărât și prin legi speciale să apere clasa mijlocie și s'o salveze din abisul în care o adâncește capitalismul.

Dar o înțelegere supremă și o dragoste nemărginită a avut Hristos totdeauna pentru clasa proletariului. Suferințele fără de număr ale acestei clase sociale a căutat Hristos să le aline, să le vindece, deopotrivă și sufletește și trupește. Cu glas dulce chiamă la sine pe toți cei ce se gă-

INFORMAȚIUNI

Mulțumiri arhieresti. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae mulțumește călduros pe această cale tuturor cari i-au adresat felicitări din prilejul praznicului Invierii Domnului și le împărtășește arhieresti binecuvântări.

Suveranul vizitând trupele concentrate. În preajma Sfințelor sărbători ale Paștilor, M. Sa Regele, însoțit de Măria Sa Marele Voevod Mihai, de dl prim-ministru Armand Călinescu și de alți înalți demnitari, a vizitat localitățile din vestul țării, unde se găsește trupele noastre concentrate, și a controlat hrana și armamentul diferitelor unități. Ținuta trupelor este excelentă. Suveranul a fost întâmpinat cu toată dragostea și însuflețirea atât din partea ostașilor, cât și a populației civile din întreg ținutul.

Ocuparea Albaniei. În timpul sărbătorilor sfințelor Paști, trupele italiene au ocupat întreaga Albanie, al cărei rege Zogu, împreună cu familia sa, a părăsit țara și s'a refugiat în străinătate, deodată cu membrii guvernului albanezi. Ocuparea Albaniei întâmpină o vie activitate diplomatică. — Din Roma se vestește, că Adunarea națională constituantă, ținută în 13 Aprilie a. c. la Tirana Albaniei, a decis cu unanimitate de voturi să ofere Regelui Italiei și Împăratului Etiopiei coroana tronului albanez.

Pelerinaj la Avrig. Optzeci de elevi ai liceului „Gh. Lazăr” din București, conduși de directorul lor, dl N. Crețu, și întovărășiți de elevi ai liceelor din Sibiu și Râmnicul Vâlci, au făcut zilele trecute un pios pelerinaj la Avrig, pentru a se închina, la mormântul lui Gh. Lazăr, amintirii nemuritorului cărturar și patriot. S'a slujit un parastas, urmat de sfințirea și desvelirea plăcii puse pe casa părintească a lui Gh. Lazăr, purtând inscripția următoare:

«1779—1823. Aici, în casă săracă de țaran român rob, s'a născut omul cu credință tare, Gheorghe Lazăr, predicatorul mândriei trecutului și pregătorul începuturilor viitorului. — N. Iorga».

sesc în suferință când le spune: „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu voi ușura pe voi”. „Ferițiți sunteți voi săracilor” (Luca 6, 24) pentru că prin suferințele pe cari le îndurați cu resemnare, veți dobândi răsplătire desăvârșită prin credința voastră în Dumnezeu Tatăl și în viața viitoare.

Hristos n'a exploatat niciodată în chip demagogic nemulțumirile omenești și n'a îndemnat niciodată la ură și la răsvărtirea unei clase sociale în contra celeilalte. A combătut însă în formă drastică puterea capitalismului precum și pofta și răutatea bogăților nemilostivi. „Vai vouă bogăților” (Luca 6, 24) că mai ușor intră cămila prin urechile acului decât bogatul în împărăția lui Dumnezeu.

În schimb, creștinismul recomandă bogăților milostivi ca ei să poarte grijă și să ușureze cu ajutorul lor suferințele celor nenorociți. Hristos spune acestor bogăți: Vindeți averile și le împărțiți săracilor (Luca 18, 24) și luați aminte că milă voesc față de toți cei neputincioși.

Creștinismul este singura doctrină, care prin dragostea coborâtă din cer pe pământ, are putere să armonizeze în chip desăvârșit diferitele clase sociale din orașele noastre și din toate orașele și satele din lumea întreagă.

Creștinismul e singura doctrină care caută să pătrundă mai întâi interiorul omului, să satisfacă cerințele sufletului și prin satisfacerea acestora să rezolve apoi problemele de ordin material, așa zisele probleme ale vieții externe. Și drumul care pornește din interior în afară și nu invers, este singurul drum adevărat, singurul drum care duce la izbândă, la pace, la fericire. De aceea, numai atunci când creștinismul va fi o realitate pe care

Simple închipuiri

Unele ziare din Capitală au scris, din prilejul vizitei pe care Monseniorul Beausart a făcut-o I. P. S. Mitropolit Nicolae la Sibiu, că cei doi ierarhi ar fi discutat și chestiunea apropierei celor două biserici naționale din Ardeal.

Știrea nu corăspunde cătuși de puțin adevărului. Chestiunea apropierei celor două biserici din Ardeal e o chestiune exclusiv românească și ca atare ea nu poate fi discutată decât între Români.

Bucureștil se pregătesc de sărbătoare. Implinindu-se adevăratul anul acesta 100 de ani dela nașterea Regelui Carol I, organizatorii „Lunei Bucureștilor 1939” au hotărât să cinstească acest eveniment așa cum se cuvine întemeitorului României moderne și făuritorului independenței naționale. Sub înaltul patronaj al Suveranului, „Luna Bucureștilor 1939” va organiza o expoziție retrospectivă, în care vor fi înfățișate toate amintirile și relicvele rămase dela gloriosul Rege.

Nr. 5142/1939

Comunicat

Sf. Sinod cu adresa Nr. 991 dela 12 Aprilie a. c. a dispus, ca în ziua de Sâmbătă, 22 Aprilie a. c. ora 11, să se țină în toate bisericile slujba de pomenire de patruzeci de zile (parastas) pentru adormitul întru fericire, Miron, primul Patriarh al României.

Aducând la cunoștința cuc. preoților această dispozițiune, o îndatorăm să o execute întocmai.

Sibiu, 15 Aprilie 1939.

Consiliul Arhiepiscopesc

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 16 Aprilie 1939, va predica părintele Gh. Secaș.

Conferința publică se ține în Teatrul municipiului Sibiu, în ziua de Duminecă 16 April 1939, ora 18 (6 seara). Va vorbi dl profesor universitar din București, Mihai Antonescu, despre: Napoleon, precursor al statelor totalitare. Intrarea benevolă. Publicul este invitat să participe și să asculte un subiect de actualitate, dezvoltat de un valoros conferențiar.

Pr. Sp. Cândea

Răspuns omonimului meu dela Craiova, Pr. unit Dr. Ioan Stanciu

Prof. Pr. Dr. Ioan Stanciu

[Urmare din numărul 14]

În ultima analiză, eu când am citat propoziția cucernicului dela Craiova așa: Că ungurii catolici au împiedecat desnaționalizarea noastră prin bulgari, aceasta se datorește în primul rând papei dela Roma..., nici prin minte nu mi-a trecut ca să-i schimb sensul propoziției. Și ori cine, judecând desinteresat, tot așa va vedea lucrurile. Ba mai mult, în propoziția mea, când reproduc că salvarea ne-a venit în primul rând dela papa, se mai presupune, că la aceasta salvare ar mai fi putut contribui și alți factori, câtă vreme în propoziția cucernicului meu coleg, când afirmă, că în ultimul loc tot papei dela Roma avem să-i mulțămim aceasta salvare, mi se pare că ar vrea să susțină, că nici un alt factor n'a putut contribui cu nimic decât papa dela Roma. Deci eu înfățișez situația, sau cele afirmate de confratele, într-o formă mai puțin gravă, deși voiam

